

РЕШЕНИЕ

№ 56

гр. гр. Д., 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Д. в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г. Д. Жечева

Членове: Жечка Н. Маргенова Томова
Анна Великова

при участието на секретаря Румяна Ив. Радева
като разгледа докладваното от Анна Великова Въззивно гражданско дело № 20233200500795 по описа за 2023 година

и, за да се произнесе, съобрази следното:

Производството по делото е образувано по реда на глава XX от ГПК по повод въззивна жалба с вх. № 12564 от 21.07.2023г. по регистъра на Районен съд – Д., подадена по пощата на 15.07.2022г. от Община Д.ка, с административен адрес гр. Д., ул. “Независимост“ № 20, представлявана от кмета С. И. Г., чрез пълномощник адвокат К. К., срещу решение № 545 от 09.06.2022г. по гр.д.№ 933/2022г. по описа на Районен съд – Д., с което е признато за установено в отношенията между страните по делото, че Община Д.ка има следното неплатено парично задължение към Д. И. Д. с ЕГН ***** от гр. Д., *** (за което е издадена заповед за изпълнение № 22/13.01.2022г. по ч. гр. д. № ***г. по описа на Районен съд - Д.) – в размер на 1300 лева, представляваща сбор от дължимите суми за процесуално представителство по административно дело № *** г. по описа на Административен съд – Д. по договор за правна защита и съдействие от 05.11.2020г. в размер на 800 лева и за процесуално представителство по същото дело пред Върховния административен съд по договор за правна защита и съдействие от 08.03.2021г. в размер на 500 лева, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаването на заявлението пред Районен съд - Д. (11.01.2022г.) до окончателното плащане.

Въззивникът намира решението за постановено в нарушение процесуални и материалноправни норми, необосновано от доказателствата по делото. Районният съд не се произнесъл по възраженията за липса на самостоятелна правосубектност на общинския съвет, водеща до

невъзможност председателят на съвета да встъпва в граждански правоотношения, в частност да сключи договор за правна защита и съдействие. Не бил обсъден доводът за неизпълнение на договора от ищцата, както и доводът, че чрез сключване на процесния договор Общината била ощетена поради невъзможността да бъдат присъдени разноски в съдебното производство, по което ищцата осъществила процесуално представителство, а адвокатско възнаграждение за това представителство се претендирало впоследствие след приключване на производството. В мотивите на решението липсвали съждения защо съдът приел, че Общината е станала причина за предявяване на иска. Адвокатското възнаграждение не било претендирано за плащане от Общината, поради което не можело да настъпи и забава в плащането му. Настоява се за отмяна на решението и за отхвърляне на иска, с присъждане на разноските за двете инстанции.

Въззиваемата Д. И. Д. е подала отговор на въззивната жалба, в който изразява становище за неоснователност на същата и настоява за потвърждаване на оспореното решение с присъждане на разноски.

Жалбата е подадена от страна в първоинстанционното производство с правен интерес от оспорване на неблагоприятното за нея решение, чрез надлежно упълномощен адвокат, в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК (с начало 01.07.2022г. и край 15.07.2022г.), и е допустима.

Д.кият окръжен съд разгледа съдържащите се в жалбата оплаквания, становището на противната страна и с оглед на тях и събраните по делото доказателства, в рамките на правомощията си по чл. 269 от ГПК провери обжалваното решение, като приема за установено следното:

Съдебното производство е образувано по подадена от Д. И. Д. с ЕГН ***** от гр. Д., ***, искова молба, с която срещу Община Д.ка, с административен адрес гр. Д., ул. "Независимост" № 20, представлявана от кмета С. И. Г., са предявени установителни иски по чл. 422 от ГПК за установяване съществуване вземанията на ищцата срещу ответника, за които е издадена заповед за изпълнение № 22/13.01.2022г. по ч. гр. д. № ***г. по описа на Районен съд – Д., в общ размер на 1300 лева, представляваща сбор от дължимите суми за процесуално представителство по административно дело № *** г. по описа на Административен съд – Д. по договор за правна защита и съдействие от 05.11.2020г. в размер на 800 лева и за процесуално представителство по същото дело пред Върховния административен съд по договор за правна защита и съдействие от 08.03.2021г. в размер на 500 лева, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаването на заявлението пред Районен съд - Д. (11.01.2022г.) до окончателното плащане, като са претендирани и разноски.

Исковите са обосновани със следните обстоятелства: на 05.11.2020г. и на 08.03.2021г. между страните били сключили два договора за правна защита и съдействие - по административно дело № ***г. по описа на Административен съд – Д. и по административно дело № 4766/2021г. по

описа на Върховния административен съд, образувано въз основа на подадена жалба срещу решението по първото дело; уговорени били възнаграждения съответно в размер на 800 лева и 500 лева; ищцата изпълнила задълженията си по договорите, но ответникът не заплатил дължимите възнаграждения. Д. Д. подаде заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК и с разпореждане по ч.гр.д.№ ***г. такава била издадена, а след подадено от длъжника възражение срещу заповедта и в изпълнение на указание на съда, предявила исковата молба за установяване на вземанията си, като настоявала и за присъждане на направените разноски.

В отговора на исковата молба ответникът оспорил исковете по съображения, че не дължи претендираните суми. Представените договори за правна защита и съдействие били недействителни, защото председателят на общинския съвет не можел да встъпва в граждански правоотношения и да сключва договори; в проведените съдебни производства ищцата не поискала присъждането на адвокатски възнаграждения и такива не били присъдени, от което Община Д.ка била ощетена. Искането за лихви за забава било неоснователно, тъй като плащането не било претендирано първо от разпоредителя с бюджетни средства и съдебната претенция била преждевременна; вземането не било изискуемо и не се дължали законните лихви. Присъденото със заповедта за изпълнение адвокатско възнаграждение не било действително заплатено и било прекомерно. Настоявал е за отхвърляне на исковете и присъждане на направените разноски.

От книгата по приложеното ч.гр.д.№ ***г. по описа на Районен съд – Д. се установява, че по заявление с вх.№ 365/11.01.2022г., подадено от Д. И. Д., е издадена заповед за изпълнение № 22/13.01.2022г., с която е разпоредено Община Д.ка да плати на заявителя сума в общ размер на 1300 лева, представляваща сбор от дължимите суми за процесуално представителство по административно дело № *** г. по описа на Административен съд – Д. по договор за правна защита и съдействие от 05.11.2020г. в размер на 800 лева и за процесуално представителство по същото дело пред Върховния административен съд по договор за правна защита и съдействие от 08.03.2021г. в размер на 500 лева, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаването на заявлението пред Районен съд - Д. (11.01.2022г.) до окончателното плащане, както и разноски от 326 лева. Заповедта е връчена на длъжника на 18.01.2022г. и в едномесечния срок по чл. 414, ал. 2 от ГПК (на дата 14.02.2022г.) той е подал възражение с вх. № 2547. С разпореждане № 1481/11.03.2022г. съдът е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземанията си, което кредиторът, след получаване на съобщението на 28.03.2022г., е направил в едномесечния срок по чл. 415, ал. 4 от ГПК - на 29.03.2022г.

Исковите са предявени за установяване на вземанията, за които е издадена заповедта за изпълнение, след възражение от длъжника, в изискуемия срок и поради това са допустими.

Установява се от писмените доказателства по делото, че между Д.кия общински съвет чрез председателя му и адвокат Д. И. Д. са сключени два договора за правна защита и съдействие - на 05.11.2020г. с номер от адвокатски кочан 22, серия Д, № 031708 и на 08.03.2021г. с номер от адвокатски кочан 28, серия Д, № 031714. С първия от тях Общинският съвет е възложил на Д. Д. – адвокат, вписан в Адвокатска колегия – Д., осъществяване на процесуално представителство по адм. дело № ***г. по описа на Административен съд – Д. при уговорено възнаграждение от 800 лева, платимо по банков път по посочена сметка, а с втория договор - изготвяне на касационна жалба срещу решението по горното адм.дело и осъществяване на процесуално представителство пред Върховния административен съд при уговорено възнаграждение от 500 лева, платимо по банков път по посочена сметка. И в двата договора липсва отразяване сумата да е платена към датата на сключването им; плащане не е последвало и при висиящността на съдебните производства пред Д.ки административен съд (ДАС) и пред Върховния административен съд (ВАС); такова липсва и в хода на настоящото дело.

Възражението на Община Д.ка, че договорът е недействителен, тъй като волеизявлението от името на клиента не е валидно, като направено от лице без самостоятелна правосубектност, не е основателно. Общинският съвет няма качеството на юридическо лице, но притежава процесуална правоспособност и може да бъде субект на процесуално правоотношение и страна в съдебно административно производство по реда на АПК. Именно Д.кият общински съвет е бил страна по адм.д.№ ***г. по описа на ДАС, респективно по по адм.дело № 4766/2021г. по описа на ВАС. При обжалване по реда на чл. 45, ал. 11 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) на решения на Общинския съвет пасивно легитимиран да участва в съдебното производство е именно Общинският съвет в качеството му на орган на местното самоуправление, издал обжалвания акт. Според разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от АПК, страна в административния процес е административният орган, съответно той е страна и в съдебното производство по повод обжалване на издаден от него административен акт (така чл. 153, ал. 1 от АПК). В тези съдебни производства участието на Общинския съвет се осъществява чрез процесуален представител, ангажиран от председателя на съвета, разполагащ с компетенции да представлява съвета пред външни лица и организации (така чл. 25, т. 6 от ЗМСМА). Съгласно разпоредбата на чл. 17, ал. 1 от АПК, колективните административни органи, какъвто е Общинският съвет, се представляват от своите председатели или от овластени от тях други членове на органа, а според чл. 17, ал. 3 от ЗМСМА пред съда те могат да се представляват по пълномощие по реда на ГПК. Следователно Д.кият общински съвет е оправомощен да сключи чрез председателя си договор за правна защита за процесуално представителство пред съда. В този случай паричното задължение за заплащане на адвокатското възнаграждение

възниква в патримониума на Община Д.ка, чийто кмет е първостепенен разпоредител с бюджетните средства, тъй като Общинският съвет не разполага със самостоятелен бюджет, с който може да се разпорежда. Ирелевантно за спора е посоченото от ответника в исковата молба, че Община Д.ка се обслужвала правно целогодишно от един юрисконсулт и двама адвокати, като не било ясно защо председателят на Д.ки общински съвет избрал точно адвокат Д. за осъществяване на конкретното процесуално представителство, както и какви били критериите за определяне на вида и обема на свършената работа и размера на уговореното възнаграждение. Щом Д.кият общински съвет е оправомощен да сключи чрез председателя си договор за правна защита за процесуално представителство пред съда, той има правомощието и да договори с определен от него адвокат предмета на работата и размера на възнаграждението.

Договорът за правна защита и съдействие съставлява договор за поръчка по чл. 280 и сл. от ЗЗД, по силата на който доверителят възлага, а довереникът се задължава да извърши за сметка на доверителя определени правни действия, като приложими са и особените правила на Закона за адвокатурата (ЗА). В отклонение от общото правило на чл. 286 от ЗЗД, съгласно което възнаграждение за изпълнение на поръчката се дължи само когато е уговорено, възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, сключен с адвокат, се дължи винаги (чл. 36, ал. 1 от ЗА). Размерът на възнаграждението се определя в договора между адвоката и клиента и трябва да бъде справедлив и обоснован, като не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа (чл. 36, ал. 2 от ЗА). Адвокатското възнаграждение и по двата процесни договора е уговорено като абсолютна сума, а не в зависимост от изхода на заведеното административно дело и обема на извършената от адвоката работа. От представените с исковата молба писмени доказателства се установява осъщественото от адвокат Д. процесуално представителство по двете административни производства - разпореждане от 29.10.2020г. по адм.дело № ***г. по описа на ДАС; отговор по същото от 13.11.2020г., изготвен от ищцата; протокол от открито заседание на 08.12.2020г., според който ответникът по жалбата е представляван от адвокат Д.; молба от адвоката вх. № 356/02.02.2021г. във връзка с указания на съда от откритото заседание, с която са представени писмени доказателства; касационна жалба от председателя на Д.ки общински съвет чрез адвокат Д. срещу решение № 53/05.03.2021г. по адм.дело № 540/2021г. по описа на ДАС, с което подадената жалба е уважена, и молба за отстраняване на нередовности (неподписана жалба от пълномощника и невнесена държавна такса) по разпореждане от 30.03.2021г.; протокол от съдебно заседание на 25.05.2021г. по адм.дело № 4766/2021г. по описа на ВАС; писмени бележки, изготвени от адвокат Д. и решение № 7178/14.06.2021г. по адм.дело № 4766/2021г. по описа на ВАС, с което първоинстанционното решение е отменено и вместо него е постановено друго по същество, като подадената

жалба срещу решение на Д.кия общински съвет е отхвърлена. Единствената допустима от закона хипотеза на лишаване на адвоката от правото му на възнаграждение е тази по чл. 35, ал. 4 от ЗА - когато съдебното производство бъде прекратено по вина на адвоката без възможност същото да продължи, каквото обаче в случая не е налице. Следователно уговореното адвокатско възнаграждение, с оглед осъществено процесуално представителство пред ДАС и ВАС, е дължимо.

Неоснователно е поддържаното от ответника възражение, че вземането на ищцата не е изискуемо, защото в договорите не е уговорен срок за плащане, а Общината не е била поканена да плати. Действително в договорите срок за плащане не е установен от страните, но в този случай (при липса на изрична уговорка) приложение намира разпоредбата на чл. 2, ал. 6 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според която заплащането на възнаграждението е авансово и платимо към датата на сключване на договора за правна помощ. Касае се за парично задължение с нормативно определен ден за изпълнение, поради което, съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД длъжникът изпада в забава след изтичането му, без да е необходимо да изпраща на длъжника покана. В случая Община Д.ка е в забава от датата на сключване на съответния договор и дължи обезщетение за забавено плащане на главницата в размер на законната лихва върху нея, считано съответно от 05.11.2020г. (върху сумата от 800 лева) и от 08.03.2021г. (върху сумата от 500 лева). Законната лихва е присъдена от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК, т.е. от по-късен момент, съответно на отправеното искане.

Неоснователно е и другото заявено от ответника възражение, което е в смисъл, че Община Д.ка е претърпяла вреди от липсата на отправено искане в съдебните производства за присъждане на направените разноски за адвокатско възнаграждение. Разноски на страната по делото, в чиято полза е разрешен спорът, се присъждат при отправено искане, но и въз основа на представени доказателства за извършването им. Невъзможността разходите за процесуално представителство да бъдат възстановени по бюджета на общината е последица от несвоевременното (към датата на сключване на договора, съгласно чл. 2, ал. 6 от Наредба № 1/09.07.2004г.) плащане на уговореното адвокатско възнаграждение, респективно при липсата на плащане адвокатът обективно не е разполагал с доказателства в удостоверение на извършването на разноски, които да представи пред съда. А причините, поради които кметът на общината не е бил уведомен от председателя на Д.ки общински съвет за поетото парично задължение, не могат да имат за последица освобождаване на длъжника от отговорност, доколкото стоят извън дължимото поведение на довереника-адвокат.

По изложените съображения в полза на ищцата са възникнали вземания в общ размер от 1 300 лева, съставляващи възнаграждения за осъществено процесуално представителство на Д.кия общински съвет по две административни дела - адм.дело № ***г. по описа на ДАС и адм.дело №

4766/2021г. по описа на ВАС, въз основа валидно сключените договори за правна защита и съдействие от 05.11.2020г. и 08.03.2021г. (съответно 800 лева и 500 лева). Възнагражденията са дължими от Община Д.ка от датата на сключване на всеки от договорите и, щом не са платени, правилно районният съд е уважил установителните искове след проведеното заповедно производство, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението до окончателното плащане. Съдържащите се във въззивната жалба оплаквания за размера на адвокатското възнаграждение, присъдено в полза на ищцата в заповедното и в първоинстанционното производство, не подлежат на обсъждане от въззивния съд, доколкото те правилно са възприети и разгледани като молба по чл. 248 от ГПК. Определение № 114/13.01.2023г., с което молбата за изменение на решението в частта за разноските е оставена без уважение, е обжалвано от Община Д.ка, но частната жалба е върната с влязло в сила разпореждане № 3312/23.06.2023г. и не е предмет на въззивен контрол.

Двете страни претендират разноски за въззивното производство. При неоснователност на жалбата и потвърждаване на оспореното решение въззивникът няма право на разноски. Такива не следва да се присъдят и в полза на въззиваемата страна, защото няма доказателства да са направени. Пред въззивната инстанция Д. Д. е представлявана от адвокат и в договора на л. 27 от делото е уговорена безплатна адвокатска защита на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА. В този случай на основание чл. 38 ал. 2 от ЗА право на възнаграждение в размер 430 лева има адвокатът на въззиваемата страна адв. Г. П.. При разглеждане на делото в първата инстанция не е събрана изцяло дължимата държавна такса в размер на 100 лева, от която са внесени само 52 лева. Съобразно изхода от делото Община Д.ка следва да бъде осъдена да плати по сметката на първоинстанционния съд остатъка от дължимата държавна такса в размер от 48 лева.

Водим от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 545 от 09.06.2022г. по гр.д.№ 933/2022г. по описа на Районен съд – Д..

ОСЪЖДА Община Д.ка, с ЕИК 000852188, гр. Д., ул. “Независимост“ № 20, да плати на адвокат Г. П. П. от АК -Д., с личен № ***, с адрес гр. Д., ***, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, адвокатско възнаграждение в размер на 430 лева за осъществено пред въззивната инстанция безплатно процесуално представителство на въззиваемата Д. И. Д. с ЕГН ***** от гр. Д..

ОСЪЖДА Община Д.ка, с ЕИК 000852188, гр. Д., ул. “Независимост“ № 20, да плати по сметката на Районен съд – Д. държавна такса в размер на 48 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по смисъла на чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____